

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

In Primo Libro Historiae Ecclesiasticae Socratis scholastici haec
continentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ΤΑ ΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΩ ΠΡΩΤΩ ΒΙΒΛΙΩ ΤΗΣ
ΣΙΚΚΛΙΟΠΙΑΣΙΑΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ Κωνσταντίνου.

- α'. Τὸ τε βιβλίον περιέχει.
β'. Τίνα τεόπον ὁ βασιλεὺς κανταντῖνος ἐπὶ τὸ χειστανῆδιν ἐλήλυθεν.
γ'. Πῶς κανταντῖνος τὰ χειστανῶν ἀνέζειται, λικίνος ὁ συμβασιλέων αὐτῷ
χειστανὸς ἐδίκηκεν.
δ'. Οτι τόλεμος μεταξύ κανταντίνου καὶ λικίνος, διὰ χειστανὸς ἐγένετο.
ε'. Περὶ τῆς δρέπανος ἀλεξανδρον τὸν ἐπίσκοπον φιλονεκίας.
ϛ'. Ως ἐπὶ τῆς φιλονεκίας δρέχην διαφέρεσσεν ἐπικλησία ἐλαβεν· καὶ ὡς ἀλέ-
ξανδρος ὁ ἀλεξανδρεῖας καθέλειν ἀρειον καὶ τες τοῦ ἀντόνο.
ζ'. Ως ὁ βασιλεὺς κανταντῖνος λυπηθεὶς μὴ τῇ ταραχῇ τῶν ἐπικλησιῶν, ἔπει-
ψεν ὅσιον τὸν ισπανὸν εἰς ἀλεξανδρεῖαν, εἰς ὄμονοιαν προσκαλῶν τὸν ἐπί-
σκοπον καὶ τὸν ἀρειον.
η'. Περὶ τῆς γερμημένης σιωδός ἐν νησίᾳ τῆς βιθυνίας, καὶ τοῦτο ἐπει-
τεθέσιος τίσεως.
θ'. Επιτολὴ τῆς σιωδός, τοῦ ὧν ὥρισεν ἡ σύνοδος ὁ βασιλεὺς, καὶ ὡς καθηρέθη ἀρειος, καὶ ὡς
όμοφεροῦντες αὐτῷ.
ι'. Οὐκαὶ τὸν γαναπανῶν ἐπίσκοπον ἀκέστιον κεκλίκη ἐς τὴν σύνοδον ὁ βασιλεὺς.
ια'. Περὶ ταφείων τε ἐπισκόπων.
ιβ'. Περὶ απορίων τε κυπρίων ἐπισκόπου.
ιγ'. Περὶ ἑντυχιανοῦ τε μοναχοῦ.
ιδ'. Οὐλίσσειος ὁ νικομηδέας, καὶ θεογνης ὁ νικάδιας ἐξορισθέντες διὰ τὸ συμφερ-
νῆσαι δρέψας, ὑπεργυν βιβλίον μετανοίας διαπεμψάμενοι, καὶ συνθέμενοι τῇ
ἐπιθέστη τῆς τίσεως, τες ἐαμῶν ἀπέλασσον θρόνος.
ιε'. Οτι μὲν τὴν σύνοδον, ἀλεξανδρεῖας τελεθῆσαν ὁ βασιλεὺς, αἴτανάσιος καθίσας
ἐπισκόπος.
ιζ'. Ως βασιλεὺς κανταντῖνος τὸ παλαιό βυζαντιον ἀνέζησε, κανταντίνος τό-
λιν ἐπωνόμασεν.
ιη'. Ως οὗτος βασιλέως μήτηρ ἐλένη, ἐπὶ τὰ ιεροτόλυμα προσεγμένη, τὸν σαν-
εργον τοῦ χριστοῦ ἀναζητησαένει, καὶ ἐπικλησίαν ἀνωκοδόμησεν.
ιη'. Ως καὶ ὁ βασιλεὺς κανταντῖνος, τὰ μὴ ἐλλήνων καθῆρε. πολλὰς δὲ ἐπικλησίας
ἐν διαφόρεις τόποις ίδρυεν.
ιθ'. Τίνα τεόπον ἐπὶ τῶν χερῶν κανταντίνος, τὰ εἰδούσερα ἔθυτῶν ἵδων ἐχριστάνισαν.
ικ'. Τίνα τεόπον ἵψερες ἐχριστάνισαν.
ια'. Περὶ ἀντωνίων τε μοναχοῦ.
ιβ'. Περὶ μάνεντος ἀρχηγοῦ τῆς αἵρεσεως τῷ μανιχαίῳ, καὶ ὡς εν λεπτῇ δρέχην.
ιγ'. Ως εὐσέβειος ὁ νικομηδέας, καὶ θεογνης ὁ νικάδιας αἰναροστάθεις, πατερὶ τοπο-
ιῷ προστέψαμεν τὸν νικάδια τίσιν, διὰ τὸ ζεύς αἴτανάσιος αἴτανάσιον.
ιδ'. Περὶ τῆς ψιλομένης σιωδός ἐν αἰμοχείᾳ, καὶ καθεῖλεν εὐσάθεον τὸν αντιοχέας
ἐπισκόπον. ἐφ' ὧστάσεως ψιλομένης, μικροδὲ ἀνερεάπη η τόλις.
ιε'. Περὶ τε τηρεσεύσεων, τε πατεράσταιος αἴτανάσιον τοῦ βασιλεῖος.
ιη'. Ως ἀρειος αἴτανάσιον, βιβλίον μετανοίας δρές τῷ βασιλεῖ, τὴν ἐν νικάδια τίσιν
πατερίνατο.
ιη'. Ως δρέπανος εἰς τὸν ἀλεξανδρεῖαν γνώμην τῷ βασιλέως κατελθόντοι, καὶ μὴ δεχ-
θεῖν τοῦτο αἴτανάσιον, οἱ τοῦτο εὐσέβειον διαφόρες καὶ αἴτανάσιον διαβολεῖς
τοῖς τὸν βασιλέα πεποίνοντο).

- κῆ. Ως διὰ τὰς κατηγορίας τὰς καθανάσις, σωμάτων Ἐπισκόπων ἐν τῇ τύρῳ
βασιλεὺς ψήσας παρεπούσασεν.
- κθ'. Περὶ θρησκείας, καὶ τὸ κεκόφθαμ εγομένης αὐτῷ χειρός.
- κλ'. Ως αὐτανάσις Ἐπίτη κατηγορίας αὐτώς ἐνρεθέντος, οἱ κατηγοροῦ φυγὴ ἐχεῖσαντο.
- λα'. Οὐ ταῖς Ἐπίτη διεύθερα κατηγορίας αὐτανάσις μη καταδέξαμέντων τῷ
Ἐπισκόπῳ, αὐτανάσιος τοὺς τὸν βασιλέα αἰνέδημαδι.
- λβ'. Οἱ αὐτανάσις αὐταχωρίσαντος, οἵτινες σωμάτιος καθαίρεον αὐτῷ ἐψηφίσαντο.
- κγ'. Οπως ἡ σωμός τῷ δικτύῳ τοῦ Ἐπίτη τὰ λερούσαντα τοιχία γέγονες καὶ τὰ ἔγκαινα
τοιχία παρέμειναν τὸν νέας ιεροτάλαντον, τὰς αὐτοὺς εἰς κουκωνίαν ἐδέξαντο.
- λδ'. Οὐ οὐ βασιλεὺς τῶν σωμάτων ἐκάλιπτος τοῦ Ἐπισκόπου, ἵνα Ἐπίτη αὐτὸς τὰν
αὐτανάσιον αἰνεῖσθαι δέξειται.
- λε'. Οὐ τὸ σωμάτιον μητέ θάντος αὐτῷ τὸν βασιλέα, οἱ πᾶντες εὐσέβειον διέβαλλον αὐτανά-
σιον, ὡς αἰτεῖται λόγος ρέον τὸν σῖτον τὸν ἐκ τοῦ ἀλεξανδρείας τῇ καν-
σανίνᾳ τὸν ἀλεξανδρείαν χορηγόμενον. ἐφ' οἵς κυνηγεῖς οὐ βασιλεὺς, εἰς ἔξορίαν ὑξεπεμ-
ψε τὸν αὐτανάσιον, κελεύσας τὰς γαλλίας οἴνον.
- λζ'. Περὶ μαρτύρων τοῦ ἀγνούσου, καὶ αἰσεῖται τὸ σοφιστή.
- λθ'. Οπως ἄρεις μή τινα αὐτανάσια ἔξορίαν ἐπέβαλεν τὸν αὐτανάσιον βασιλέως
μεταπεμφθάς, ταραχής ἐνίποτεν ἀλεξανδρῷ τῷ Ἐπισκόπῳ κανεῖταιν
τὸν αὐτανάσιον.
- λη'. Περὶ τῆς θανάτου Δρέπανου.
- λθ'. Ως οὐ βασιλεὺς αἱρέστα πρεπεστῶν, τέλος τῆς βίας ἐχρήσατο.
- μ'. Περὶ τῆς κηδείας τῆς βασιλέως κανεῖταιν.

*IN PRIMO LIBRO HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ
Socratis scholastici hac continentur.*

- CAP. I. Proemium totius libri.
- II. Qua ratione Imp. Constantinus ad religionem Christianam se contulit.
- III. Quomodo dum Constantinus res Christianorum amplificaret, Licinius ejus colle-
ga coedictum perfecutus est.
- IV. Qualiter inter Constantinum & Licinium bellum propter Christianos exor-
tum est.
- V. De Arii adversus Alexandrum Episcopum contentione.
- VI. Quomodo ex contentione ortum est in Ecclesia dissidium, & quomodo Alexander
Alexandriæ Episcopus Arium sectatoresque ejus deponit.
- VII. Quomodo Imper. Constantinus ob Ecclesiarum perturbationem dolore affectus,
Hosium Hispanum misit Alexandram, Episcopum & Arium ad concordiam
exhortans.
- VIII. De Synodo, quæ habita est Nicæa in Bithynia, & de fide, quæ ibi promulga-
ta est.
- IX. Epistola Synodi de iis, quæ ab ipsa constituta sunt: & qualiter Arius, & qui cum ipso
consenserant, depositi sunt.
- X. Quod Acesium quoque Novatianorum Episcopum ad Synodum vocaverit Im-
perator.
- XI. De Paphnutio Episcopo.
- XII. De Spyridone Cypriorum Episcopo.
- XIII. De Eutychiano monacho.
- XIV. Quomodo Eusebius Nicomediae Episcopus & Theognis Nicæa, qui in exilium
missi fuerant, eo, quod Arius consenserant, postea missi pénitentiae libello, ex-
positioni fidei contentientes, sedes suas recuperunt.
- XV. Quomodo Alexandro post Synodum Nicænam mortuo, Athanasius creatus est
Episcopus.

- XVI. Quomodo Constantinus Imper. urbem Byzantiorum auxit, & Constantino-
polim vocavit.
- XVII. Quomodo Imperatoris mater Helena crucem Domini diu perquisitam Hie-
rofylmis reperit, & Ecclesiam construxit.
- XVIII. Quomodo Imp. Constantinus gentilium quidem superstitionem delevit; mul-
tas autem Ecclesias variis in locis crevit.
- XIX. Quomodo Constantini temporibus interiores Indi fidem Christi amplexi
sint.
- XX. Quomodo Iberi ad Christi fidem conversi sint.
- XXI. De Antonio monacho.
- XXII. De Mane auctore hæreseos Manichæorum, & unde is originem tra-
xerit.
- XXIII. Quomodo Eusebius Nicomediensis & Theognis Nicænus, resumpta fiducia
Nicænam fidem subverttere conati sunt, strictris Athanasio insidiis.
- XXIV. De Synodo Antiochena, in qua depositus est Eustathius Antiochenensis Episco-
pus: propter quem exorta sedition totam ferè urbem delevit.
- XXV. De Presbytero, qui operam navavit, ut Arius revocaretur.
- XXVI. Quomodo Arius ab exilio revocatus, libello pœnitentiæ principi oblato, Nicæ-
nam fidem simulaverit.
- XXVII. Quomodo Arium jussu Imperat. Alexandriam reversum Athanasius non ad-
miserit, ac propterea Eusebiani varias ei calumnias apud Imperatorem
struxerint.
- XXVIII. Quomodo Imp. ob accusationes, quæ contra Athanasium motæ fuerant, Syn-
odum Tyri congregari jussit.
- XXIX. De Arsenio, & de manu, quæ illi amputata esse dicebatur.
- XXX. Quomodo post primam accusationem cum Athanasius innocens esset inventus,
acculatores fugâ se proripuerint.
- XXXI. Quomodo Athanasius ad Imp. confugerit, cum Episcopi defensionem ipsius in
secunda accusatione non admisissent.
- XXXII. Quomodo Athanasius, cum discessisset, Synodali sententiâ depositus est.
- XXXIII. Quomodo Synodus relictâ Tyro venit Hierosolymam: atque illic celebratis
encæniis nova Hierusalem, Arium in communionem recepit.
- XXXIV. Quod Imp. Synodum ad se per literas evocavit, ut Athanasii causa coram se di-
ligentius spectaretur.
- XXXV. Quod cum Synodus ad Imperat. non venisset, Eusebiani Athanasium crimi-
nati sunt, quasi minatus esset aversum le ammonam, quæ ab urbe Ale-
xandria præbebatur Constantinopoli. Quare commotus Imp. Athana-
sium in Gallias relegavit.
- XXXVI. De Marcello Ancyra Episcopo, & Asterio sophista.
- XXXVII. Quomodo post exilium Athanasii Arius ab Imp. CP. evocatus, turbas excitavit
adversus Alexandrum CP. Episcopum.
- XXXVIII. De morte Arii.
- XXXIX. Quomodo Imp. in morbum delapsus finem vivendi fecit.
- XL. De sepultura Imp. Constantini.